

MIRUSIŲ PRISIKĖLIMAS

AŠ ESU
PRISIKĖLIMAS
IR GYVENIMAS

„VISI, ESANTYS
KAPUOSE, IŠGIRŠ JO
BALSA, ... IR IŠEIS“
Jono 5 : 28, 29

MIRUSIŲJŲ PRISIKĖLIMAS

„Jis skelbė apie Jėzų ir prisikėlimą“ (Apd. 17:18) „Išgirdę apie mirusiųjų prisikėlimą, vieni ėmė šaipytis, o kiti tarė: „Mes pasiklausysime tave kitą kartą“ (Apd. 17:32) „O jei nėra mirusiųjų prisikėlimo ... Tai mūsų skelbimas yra tuščias ... tuščias ir jūsų tikėjimas ... ir Kristus nėra prikeltas ... tai jūs tebesate savo nuodėmėse. Tada ir Kristuje užmigusieji yra žuvę“ (1 Kor. 15:13-18).

Kai prisiminsime, kad žodis „prisikėlimas“ Naujajame Testamente yra pakartotas ne mažiau 37 kartus, neskaitant panašių žodžių tos pačios reikšmės, ir kuomet prisiminsime, kad visi pagrindiniai krikščioniški išpažinimai skelbia tikėjimą į mirusiųjų prisikėlimą, kaip pagrindinę dalį Biblinės doktrinos ir amžino gyvenimo vilties, tai dabar, atkreipdami dėmesį į faktus ir cituotų eilučių iškalbingumo jėgą, kurios visų krikščionių yra pripažintos įkvėptomis, galėtume stebėtis, jeigu krikščionis paklaustų: Ar tiki mirusiųjų prisikėlimu?

Nežiūrint to, turime rimtų priežasčių abejoti, ar krikščionių tarpe rimtą vietą užima tikėjimas mirusiųjų prisikėlimu. O kadangi mes tikime, kad tikėjimas mirusiųjų prisikėlimu yra labai svarbi

doktrina, kurios šviesa yra apšviečiamos kitos, giminingos Švento Rašto doktrinos, dėl to norime atkreipti daugelio dėmesį į šią temą, ir paraginti tyrinėti duotą klausimą Švento Rašto ir faktų šviesoje. Turime vilties, kad atidžiai patyrinęję šią temą, daug daugiau Dievo žmonių prieis vienos loginės biblinės nuomonės, tikėdami mirusiųjų prisikėlimu.

**NEDAUĞ DABAR SAKOMA
PAMOKSLŲ APIE MIRUSIŲJŲ
PRISIKĖLIMĄ**

„Koks kunigas, tokie parapijiečiai” - tai sena patarlė, kuri sako, kad mokytojų klasės, t. y., dvasiškijos pažiūras bet kuria tema, galime drąsiai laikyti kaip parodymą pažiūrų, kokias turi parapijiečiai.

Nesunku nustatyti visų denominacijų dvasiškių pažiūras mirusiųjų prisikėlimo tema. Nors ši tema pamokslams retai kada pasirenkama, išimtis - Velykų Šventės savaitė, tačiau ji dažnai susijusi su patarnavimais laidotuvių metu. Šios dažnos progos, tikime, pateisins mūsų tvirtinimus, kad žmonės daugelyje denominacijų arba visai netiki prisikėlimu iš numirusiųjų, arba labai menkai tiki.

Tiesa, yra toks paprotys laidotuvėse iš Biblijos skaityti apie prisikėlimą, kaip apie tą krikščionių viltį, bet atrodo, tai yra tik

įprastas paprotys, kurį atlieka celebruojantis dvasiškis. Jis jaučiasi įpareigotas ką nors paskaityti šia tema, tačiau jo komentarai nenuginčijamai patvirtina, kad jis pats netiki, kad asmuo, kurio palaikai turi būti palaidoti, jau nebegyvena. Jis tiki ir taip moko savo klausytojus, kad ir jie tikėtų, jog numiręs „tebėra gyvas ir net daugiau, nei prieš numirdamas“. Kitą kart iš tiesų palengvina „spiritistų“ užduotį, skelbdami viešai žmonėms, kad jų mirusio prietelio dvasia yra ramybėje, sklando virš jų, ir jeigu būtų leista jai atsiliepti, tai ši dvasia jiems pasakytų: „Nusišluostykite ašaras, nebeverkit dėl manęs, man daug geriau sekasi garbėje“.

AR MIRTIS YRA TIKRA, AR APGAULĖ?

Iš tikrųjų, daugelis krikščionių įsitikinę ir tiki, kad mirtis yra apgaulė, o ne tikrovė, ir kuomet žmonės miršta, jie iš tikrųjų nemiršta, tik pereina pasikeitimo momentą į aukštesnę egzistavimo formą, ir, kad taip vadinami „mokyti krikščionys“ yra teisūs, kuomet sako: „Nėra mirties.“

Jei kas palaiko tokias pažiūras, negali tikėti „mirusiųjų prisikėlimu“, nes jei niekas *nemirė*, tai koku būdu gali ateiti *mirusiųjų* prisikėlimas? Koks tikslas kalbėti apie prisikėlimą gyvenimui tų, kurie *visai*

nemirė, nes gyvena gyvybingiau, negu prieš tai, kai tariamai mirė?

AR PRISIKELS KŪNAS?

Tūkstančiai dvasiškių galėtų mums atsakyti: „Kai kalbame apie prisikėlimą, tai turime vienintelę mintį - *kūno* prisikėlimą. Nes visi kūnai, kuriuos laidojame, turi išeiti iš kapo, o sielos, kurios išsiskyrė su jais mirtyje, turi būti sugrąžintos vėl atgal į tuos pačius kūnus prisikėlime. Tai būtent yra tai, ką suprantame apie prisikėlimą”.

Na ką gi, kas gali tikėtis tiek nelogiškumo iš tokio didelio skaičiaus mokytojų ir gerą tikslą turinčių vyrų! Prieš paliesdami Biblijos mokslą šiuo klausimu, kad tokios viltys yra prieštaraujančios Biblijai, panagrinėkime šiuos tvirtinimus jų pačių vidinių nesutarimų šviesoje.

SKELBIAMŲ MINČIŲ PALYGINIMAS

1. Jie sako, kad velioniui dabar „daug geriau sekasi“, nes išsilaisvino iš „kūno kalėjimo“, ir kad dabar „jo laisva siela, toliau jau nebevaržoma jo mirtingo kūno, skrenda pas Dievą“. Patekdami į ekstazę, jie aprašo didingumą, laisvę ir palaimą tų, kurie numirė, kurie dėl to, kad paliko kūnus, gavo pilnesnį gyvenimą, šimteriopą pažinimą ir neaprašomą palaimą.

2. Toliau, neatsikvėpdami jie cituoja Švento Rašto eilutes apie *prisikėlimą* (visiškai klaidingai tas eilutes aiškindami) ir mums sako, kad ateityje, Antrojo Kristaus Atėjimo metu, tie patys kūnai, kurie buvo palaidoti, bus iš naujo grąžinti į gyvenimą. Mus užtikrina, kad tuomet tų asmenų sielos, kurios, kaip pasakoja, mirties momente paliko kūnus, sugrįš atgal į tuos kūnus, kaip į savo amžiną buveinę. Toliau, kadangi prisikėlimas Biblijoje yra parodytas kaip garbinga pasekmė ir mūsų išgelbėjimo išsipildymas, jie jaučiasi priversti pulti į ekstazę, dėl savo klaidingo supratimo apie prisikėlimą ir informuoja, kokia didinga ir garbinga bus prisikėlimo pasekmė.

Atrodo, nepastebi prieštaravimo tų dviejų tvirtinimų ir tikisi, kad jų klausytojai bus į juos panašūs, neturintys logiškumo. Ir iš tikrųjų, dauguma klausytojų prieštaravimus nesunkiai nuryja. Taip daugelis iš jų, atrodytų, galvoja, kad juo daugiau nelogiškumų ir priešybių yra jų tikėjime, tuo didesnę turi priežastį sveikinti save, kad turi labai stiprų *tikėjimą*. Priešingai, nei jie galvoja, faktas yra tas, kad yra dideliais *lengvatikiais*. Tačiau jie negaus jokie apdovanojimo už tikėjimą nesąmonėmis, ko Dievo Žodis nemoko.

PRISIKĖLIMAS TOKIOSE APLINKYBĖSE BŪTŲ NUSIVYLIMAS

Kas gali nepastebėti, jeigu to nori, kad, jei mirdamas žmogus pasiekia pilnesnį gyvenimą, šimteriopą pažinimą, sugebėjimą skraidyti ir taip toliau, tai būtų labai nusivylęs prisikėlimu. Nusivylęs, jei tai jam reikštų vėl įkalinimą moliniame būste su žmogiškais apribojimais. Tokiu būdu, jei jis šimtmečius buvo „laisva siela“, laisvai keliaujančia po visą Visatą, nevaržoma kūno ir kūniškų apribojimų, tai ar logiška būtų iš Dievo pusės vėl įkalinti tokį asmenį žmogiškame kūne? Ir jeigu egzistavimas be kūno yra „pilna laimė“, kaip tvirtina skelbėjai laidotuvių metu, tai kaip galime ką nors pridėti prie pilnos laimės, prikeltant iš mirusiųjų kūną ir vėl įkalinant „laisvą sielą“ šiame kūne?

Remiantis aukščiau minėtomis mintimis, jaučiame, kad esame teisūs darydami prielaidą, jog didžioji dauguma krikščionių netiki prisikėlimu - nei Bibliniu „*mirusiųjų* prisikėlimu“, nei tokiu, kurį skelbia patys, būtent - *kūno* prisikėlimu.

VILTIS, PAREMTA BIBLIJA

Su šiuo mūsų temos įvadu einame prie Švento Rašto. Iš jo sužinosime, ką reiškia „prisikėlimas *mirusiųjų*“, koku būdu ir dėl ko Šventas Raštas apie prisikėlimą kalba

kaip apie viltį, vienintelę viltį, palaimintą viltį, ne tik Bažnyčiai, kuri turės dalį dangiškame prisikėlime, bet taip pat pasauliui [žmonėms] bendrai, kurie turės dalį prisikėlime teismui, kas kai kuriuose Biblijos vertimuose klaidingai išversta kaip „prisikėlimas pasmerkimui“ (Jn. 5:29).

Jei kas tiki Biblijos doktrina apie prisikėlimą iš mirusiųjų, taip pat turi tikėti kita Biblijos doktrina apie mirtį - kad mirtis yra *mirtis*, gyvybės nutrūkimas. Tik tuomet, ir ne anksčiau, galės suprasti Apaštalo žodžius iš mūsų eilutės: „O jeigu nėra mirusiųjų prisikėlimo ... Tada ir Kristuje užmigusieji yra žuvę“.

Šis Švento Rašto liudijimas nėra išimtis, ir nesiskiria nuo kitų Švento Rašto mokymų kitose eilutėse. Jo vienareikšmis liudijimas yra, kad mirusieji yra *mirusiais*, kad „tą pačią dieną žūva jų sumanymai“ (Ps. 146:4). Apie mirusius Šventas Raštas toliau nurodo: „Ar jo sūnūs pagarboje, šito jis nežino, ar paniekinime, šito nemato“ „nes kape, į kurį eisi, nebus nei darbo, nei minčių, nei supratimo, nei išminties“ (Jobo 14:21; Pam. 9:10).

KAM PATIKĖSIME - DIEVUI AR ŠĖTONUI?

Iškyla aiškus konfliktas tarp šiuolaikinių mokytojų ir įkvėpto Švento Rašto. Šventas Raštas moko, kad numirę nieko nežino, o dabartiniai teologai tvirtina, kad mirusieji viską žino. Biblija moko, kad mirusieji yra *tikrai mirę* ir iš tikrųjų atiduoti mirčiai, kas derinasi su Dievo bausme už nuodėmę, apie ką buvo pranešta žmonių giminei - „mirte mirsi“, „turėsi mirti“. Oponentai priima šėtono melagingą pasakymą, ką jis pasakė mūsų motinai levai - „Jūs tikrai nemirsite!“ (Pr. 3:4). Jie stengiasi įrodyti, kad mirusieji nėra numirę, kad Dievo bausmė *nejvyko iki galo*, ir kad mirtis netapo pasmerkimu ir prakeikimu, slegiančiu mūsų žmonių giminę, bet palaima, žingsniu į priekį bendrame evoliucijos procese. Šios dvi teorijos yra taip nutolusios viena nuo kitos, kaip du žemės poliai. O šių dviejų teorijų mokytojai, kaip jau minėjome, yra: iš vienos pusės Dievas, iš kitos pusės šėtonas, kuris pavadintas apgaviku ir melagiu nuo pat pradžios (Jono 8:44). Kam patikėsime?

Visas Išgelbėjimo Planas susijęs su šia problema. Jeigu *mirtis* nebuvo bausmė

už nuodėmę, kurią užtraukė Adomas, tuomet *gyvybė* ir gyvenimas nėra dovana ir Dievo palaima, kuri užtikrinta per Kristaus *prisikėlimą*. Šėtono tvirtinimas yra plačiai krikščionių priimtas ir jo akinanti įtaka jų protams visais atžvilgiais yra prieštaravimas Dievo mokymui, kad *mirtis* - tai prakeikimas arba bausmė už nuodėmę, ir kad Kristus numirė, kad išlaisvintų žmogų nuo šio nuosprendžio. Išlaisvinimas ateina mirusiųjų prikėlimo dėka, nes priešingu atveju žmogus neturėtų būsimą gyvenimą, kaip apie tai liudija Apaštalas įžanginėje eilutėje. Šėtono teorija skelbia, kad mirtis yra palaima, kuri duoda pilną gyvenimą, laisvę ir džiaugsmą, o prisikėlimas duoda prakeikimą, apribojimą, sunkumus, kentėjimus ir rūpesčius.

Todėl nieko nuostabaus, kad apakinti priešininko apgaule, daugelis gabių krikščionybės teologų, ir gausybė jų pasekėjų, atmeta sutaikymo doktriną, kuri skelbia: „Kadangi per žmogų (Adomą) radosi mirtis, tai ir per žmogų (žmogų Jėzų Kristų) mirusiųjų prisikėlimas. Nes kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus padaryti gyvi“ (1 Kor. 15:21, 22).

PRISIKĖLIMAS - PRIEŠINGYBĖ EVOLIUCIJAI

Jeigu užginčijamas mirties tikrumas, tai visai nesunku užginčyti nuodėmės tikrumą. Jeigu tvirtinama, kad Adomas nebuvo sutvertas pagal Dievo paveikslą ir panašumą, bet buvo sutvertas pagal labai tikslų beždžionės paveikslą ir panašumą, tai iš to darome išvadą, kad buvo labai žemo inteligencijos lygio ir negalėjo būti bandomas amžinam gyvenimui. Tai yra tik kitas paneigimo žingsnis, kad žmogus buvo kada nors bandomas, ir kad neišlaikė ir neteko Dievo malonės. Jeigu paneigiamas *nupuolimas*, tai mainais peršasi mintis, ir pradedame tvirtinti, kad žmogus iš tikrųjų pastoviai vystosi ir tobulėja iki dabartinių laikų - nustoja būti panašus į beždžionę, o panašėja į Dievą. Tuomet kitas žingsnis bus tvirtinimas, kad jei žmogus nebuvo puolęs, tai nereikėjo, kad būtų atpirktas iš nupuolimo.

Sekant šitokiu, ne Bibliniu samprotavimu, jiems atrodo yra logiška paneigti šį dažną Dievo Žodžio liudijimą, kad Jėzus yra mūsų Atpirkėjas, ir kad „Jis yra permaldavimo auka už mūsų nuodėmes (Bažnyčios), ir ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio“. Jis davė už mus

Savo asmenišką gyvybę kaip išpirką, tai yra, atitinkamą kainą, kuria galėjo išpirkti prarastą Adomo gyvybę (1 Jono 2:2; 1 Tim. 2:5, 6).

DAUGELIS YRA DIDELĖS APGAVYSTĖS ĮTAKOJE

Taigi matome, kad krikščioniškos šviesos vedliai atmeta du pagrindinius Evangelijos bruožus, kuriuos skelbė Apaštalas jau labai seniai: „Jėzų ir prisikėlimą mirusiųjų“. Atmeta Jėzų, kaip žmonijos išpirkėją nuo nuodėmės ir jos užtraukto prakeikimo - mirties, ir atmeta mirusiųjų prisikėlimą, kaip garbingą pasekmę atpirkimo darbo, per kurį bus užtikrintas palaiminimas, pritaikomas ir prieinamas kiekvienam, kuris norės priimti amžiną gyvenimą Biblijos sąlygomis. Prisiminkime paties Viešpaties žodžius apie netikėjimą, koks bus dabartiniuose laikuose, kuomet pasakė: „Bet Žmogaus Sūnus, kai Jis ateis, argi Jis ras tikėjimą žemėje?“ (Lk. 18:8).

MŪSŲ POJŪČIŲ LIUDIJIMAS

Švento Rašto tvirtinimas apie mirtį pilnai sutampa su liudijimu penkių mūsų pojūčių, kuriuos Sutvėrėjas davė žmonėms. To ir turėtume tikėtis, nors turime pripažinti, kad mūsų pojūčiai yra suklaidinti, jei jiems prieštarauja Dievo Žodis. Bet jeigu mūsų pojūčiams

priešpastatoma kokia nors žmogiška teorija, kuri prieštarauja Biblijos tvirtinimui, tai tokia teorija turi būti atmesta. Bet kuomet Švento Rašto ir mūsų pojūčių liudijimai yra taikoje, tai tikrai yra blogai, jei laikomės teorijos apie sielos ir kūno atsiskyrimą, kuriai prieštarauja Dievo Žodis ir mūsų asmeniški pojūčiai. Kas, tokiu būdu, atmeta Dievo duotus (nors per nuodėmę susilpnintus) pojūčius ir Dievo tvirtinimą, negali tikėtis nieko daugiau, kaip patekti į klaidą ir tamsą. Šiandien, kaip ir devyniolika šimtmečių atgal, akli veda aklus į netikėjimo ir klaidos duobę.

Mūsų pojūčių liudijimai, kaip ir Švento Rašto liudijimai, patvirtina, kad mirtis yra gyvybės netekimas, bet ne gyvybės padidėjimas. Stebėkime mirštantį asmenį, kaip silpsta protinės ir fizinės jėgos, kol užgęsta gyvybės kibirkštis. Nepastebėsime nieko išeinančio iš jo ir nieko neišgirsime, tik priešmirtinę dejonę, laipsnišką pulso lėtėjimą, pastebėsime netolygų, su pertraukomis kvėpavimą, ir visi mūsų pojūčiai, kuriais galime stebėti šį asmenį, sako, kad tavo draugas, ar tavo pamiltas asmuo, *numirė* - jau daugiau nebegyvena. Apsidairai

aplinkui, grimzti savo mintyse apie tuos dalykus ir klausyti kitų: „Kas toliau“? Atsakymas tavo mintims yra toks: toliau seka *irimas*. Kai išėjo gyvybės kibirkštis, palaikai turi būti palaidoti; „dulkė sugrįžta į dulkes“. Pastebėk mirtį savo draugo, mylimo asmens, ir palygink gyvulėlio mirtį. Tavo pojūčiai negali pastebėti jokio skirtumo tarp tų mirčių. O Šventas Raštas paliudija: „Juk likimas žmonių ir likimas gyvulių yra toks pat. Ir vieni, ir kiti miršta, nes jie turi tą patį gyvybės alsavimą [gyvybės dvasią]“ (Pam. 3:19).

ŽMOGUS YRA AUKŠTESNIS UŽ GYVULĖLIUS

Su įskiepytu amžino gyvenimo troškimu, kurį žmogaus prigimtyje davė Kūrėjas, klausiamo: „Ar nėra jokios vilties, ar žmogus nėra aukštesnis sutvėrimas už gyvulėlius?“ Šventas Raštas atsako, kad *fiziškai* imant „žmogus neturi nieko daugiau už gyvulį“, tačiau užtikrina mus, kad Sutvėrėjas aprūpino žmogų amžinu gyvenimu, ko nedavė gyvulėliams. Šiuo amžinu gyvenimu aprūpino Dievas nuo pat pradžios - neįskiepydamas žmogaus organizme nemirtingumo bruožų, bet duodamas Edeno sode gyvybę palaikančius me-

džius, tas priemonės, palaikančias gyvybę amžinai. Tačiau tas aprūpinimas buvo sąlyginis, priklausantis nuo žmogaus paklusnumo savo Sutvėrėjui.

Šventas Raštas nurodo, kad nepaklusnumas užtraukė žmogui mirties nuosprendį ir kad įvykdymas to nuosprendžio buvo išvaymas jo iš Rojaus sodo, kad būtų atitrauktas nuo gyvybę palaikančių medžių. Todėl, kai tapo išvaytas, mirties nuosprendis „mirte mirsi“ pradėjo laipsniškai pasiekti tėvą Adomą, kuris išgyveno beveik iki pirmo tūkstantmečio pabaigos. Praėjo viena karta po kitos kartos ir Adomo giminė tapo kas kart vis silpnesnė (nežiūrint didelės pažangos žiniose, medicinoje ir sanitarinių priemonių srityje); jos amžius 1939 m. vidutiniškai buvo vos 35 metai, o 2016 m. duomenimis - 72 metai. „Mūsų metų skaičius yra septyniasdešimt, o stipresniųjų - aštuoniasdešimt. Dauguma jų praeina varge ir kančiose. Jie greitai praeina, ir mes išnykstame“ ir einame į „priešų kraštą“ - į didžiulį mirties kalėjimą, kuriame, kaip skaitoma, dabar randasi daugiau nei 20 milijardų žmonių. „Ten bedieviai liaujasi siautę, ir ten ilsisi nustojusieji stiprybės“ (Jobo 3:17-19).

DIEVAS TAIP PAMILO PASAULĮ

Šventas Raštas atsako į mūsų klausimą apie mirusiuosius. Nors mus įtikina apie Dievo teisingumą dėl mirties nuosprendžio, tačiau taip pat liudija, kad Sutvėrėjas yra gailestingumo ir pasigailėjimo Dievas. Ir tuomet, kai nebuvo kas pasigailėtų, ir rankos, kuri išgelbėtų, Jo Ranka davė mums išgelbėjimą. Šventas Raštas nurodo į Jėzų, kaip į Jehovos ištiestą Ranką, kad palengvintų mūsų nuodėmių, ligų, skausmų ir bėdų našta, kad mus išgelbėtų iš mirties kalėjimo, sugrąžintų laisvę ir Dievo Sūnų privilegijas.

Sutinkamai su Dievo užuojauta mums buvo tai, kad tinkamu laiku Dievas siuntė į pasaulį Savo viengimį Sūnų, mūsų atpirkimo tikslu, kad sumokėtų už mus išpirkos kainą, ir galiausiai, išgydytų visus tuos, kurie priims Dievo pasigailėjimą, nuo visų nupuolimo paveldėjimų, prikeldamas iš mirusiųjų. Bet Dievo Meilė negalėjo panaikinti Dievo Teisingumo. Būtina buvo, kad Dievas liktų teisingas, išteisindamas tuos, kurie tiki į Jėzų. Dėl to bausmė už nuodėmę, kurios reikalavo Teisingumas, turėjo būti užmokėta per mūsų Išpirkėją pirmiau, nei galėtų

prasidėti išlaisvinimo ir restitucijos darbas. Čia turime geriausią įrodymą to, kas yra bausmė už nuodėmę, ir kas *nėra*. Kadangi Jėzus užmoka už mus teisingą bausmę už nuodėmę, todėl tai, ką Jis už mus užmokėjo, parodo, kokia bausmė buvo mums skirta. Ką Jis dėl mūsų atliko? Jis Savo gyvybę už mus paguldė: „*Numirė* už mūsų nuodėmes“, „Kristus mirė už mus, kai tebebuvome nusidėjėliai“, „Jis atidavė Savo sielą *mirčiai*“, „Tu padarysi Jo sielą auka už nuodėmę“, „Jo žaizdomis esame išgydyti“ (Rom. 5:8; 1 Pet. 3:18; 1 Kor. 15:3; Mt. 26:38; Iz. 53:4-12).

AMŽINOS KANČIOS NĖRA BAUSMĖ UŽ NUODĖMĘ

Yra aišku, kad Jėzus nekentėjo amžinų kančių, kaip mūsų išpirkimo kainos. Todėl, jei šis reikalas reikalauja įrodymo, tai štai čia turime įrodymą, kad amžinos kančios nėra bausmė už mūsų nuodėmes. Tas faktas, kad Jėzus *numirė* už mūsų nuodėmes ir kad Dangiškasis Tėvas priėmė Jo gyvybę, kaip auką už mus, įrodo, kad mūsų gyvybė buvo prarasta per nuodėmę, ir kad pagal Dievo Teisingumą pilna bausmė žmonių giminei buvo *gyvybės netekimas*. Visa žmonija po mirties nuosprendžio žengė į didžiulį

mirties kalėjimą - *kapą, šeolį, hades*. Taip ir mūsų brangus Atpirkėjas, kuomet atidavė Savo gyvybę už mus, nuėjo taip pat į šeolį, hades, kapą. Užėmė mūsų, nusidėjėlių vietą ir už mus, už mūsų nuodėmes, prisiėmė bausmę.

Bet kaip Jėzaus *mirtis* išperka žmogų nuo *mirties* nuosprendžio, taip ir Jo prisikėlimas iš mirties tapo garantija išteisinimo visų tų, kurie Jį priima ir parodo Jam paklusnumą. Dangiškasis Tėvas liudija, kad Išpirkos kaina buvo pilnai pakankama. O mūsų Viešpats, kuris buvo taip paklusnus Tėvui, kėlėsi iš mirusiųjų; ir kaip Atstovas, ir Tėvo Reprezentantas, netrukus pradės viso pasaulio laiminimo darbą, pasaulio, kuris buvo išpirktas Jo brangiausiu krauju.

MIRTIES KALINIAI TURI BŪTI IŠLEISTI Į LAISVĘ

Pasaulio palaiminimas - reiškia išgriovimą kalėjimo ir išlaisvinimą kalinių, kurie šešių tūkstančių metų laikotarpyje patekdavo į jį. Dėl šios priežasties mūsų Viešpats yra pramintas Gyvybės Davėju, nes didžiulis Jo darbas bus - iš naujo gyvybės suteikimas žmonių giminei, tiems, kurie Adome prarado gyvybę. Be to, gyvybės sugrąžinimas žmonijai dar reikš pašalinimą kančių, ligų ir vargo,

kurie yra dalis mirimo proceso, todėl mūsų Atpirkėjas yra pramintas Didžiuoju Gydytoju.

Pranašystę, kuri užsimena apie mirties kalėjimo sugriovimą ir jo kalinių paleidimą laisvėn (Iz. 42:7), mūsų Viešpats, be abejo, teisingai pritaikė Sau. Tačiau Jis nesugriovė mirties kalėjimo prisikeldamas iš mirusiųjų ir neišleido visų kalinių tuoju pat po Savo prisikėlimo. Mums Jis praneša, kuomet tas darbas bus vykdomas, sakydamas (Jono 5:25, 29) - „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ateina valanda, ir dabar ji yra, kada mirusieji išgirs Dievo Sūnaus [Jėzaus] balsą, ir kurie paklausys [Jo klausys visame kame, ką tik Jis jums sakys, Apd. 3:22], bus gyvi“.

DIEVO PAGRINDINIS TIKSLAS EVANGELIJOS AMŽIUJE

Mūsų Viešpats tokiu būdu aplenkė tarpinį laikotarpį, t. y., Evangelijos Amžių, ir nurodė į garbingą Savo darbų pabaigą ateinančiame Amžiuje, nes toks buvo iš anksto Tėvo nubrėžtas Planas. „Tėvas siuntė Sūną“, o Sūnus mielai ėmėsi atpirkimo darbo tame laike, kuris buvo gerokai ankščiau prieš „visų dalykų atsteigimo laikus“, t. y. prisikėlimo ir visuotino pasaulio laiminimo, Mesijo karaliavimo laikus.

Tarpinis Evangelijos Amžiaus laikotarpis buvo paliktas kitam darbui, būtent, išrinkimui iš pasaulio „Mažojo Būrelio“ - „Karališkos Kunigijos“, „Įgytos Tautos“, „Dievo Šventųjų“, kad būtų bendrapaveldėtojai su mūsų Viešpačiu Tarpininkaujančios Karalystės garbingose pareigose. Jie bendradarbiaus su mūsų Atpirkėju dideliame ir garbingame darbe, sunaikindami tamsybės kunigaikštį, griaudami mirties kalėjimą, suteikdami laisvę nuodėmės, neklusnumo ir prietarų kaliniams. Bendradarbiaus visuotinai įvykstant visiems garbingiems Dievo pažadams, kurie buvo duoti Tėvui Abraomui, kad jo Sėkloje (tai yra, Kristuje ir Jo išrinktame Kūne, Bažnyčioje) „bus palaimintos visos tautos“ (Gal. 3:8, 16, 29).

PIRMASIS PRISIKĖLIMAS

Tai yra Biblijos tvirtinimas, kad yra pirmasis - pagrindinis, arba ypatingas prisikėlimas, ir vėlesnis - visuotinis. Pirmasis arba pirmaeilis prisikėlimas apima prisikėlimą mūsų Viešpaties Jėzaus ir išrinktųjų - Bažnyčios, kuri yra „Kristaus kūnas“ - ne daugiau ir ne mažiau. Palaiminti ir šventi yra tie, kurie turi dalį Pirmajame Prisikėlime, nes jiems antroji mirtis neturi galios, bet jie bus Dievo ir

Kristaus kunigai ir karaliaus su Juo ant žemės - tai Mesijo Karalystės klasė. Tie, kurie turi dalį tame Pirmajame Prisikėlime yra „perkeisti“ iš žmogiškos prigimties į Dievišką prigimtį, aukščiausią iš dvasinių prigimčių, ne žmogišką ar kūnišką, nes „kūnas ir kraujas negali paveldėti Dievo Karalystės“.* Kai kurie iš šio pakeitimo būdų yra parodyti Apaštalo, kaip permaina iš silpno į galingą, iš negarbingo į garbingą, iš gendamo į negendamą, iš natūralaus [žmogiško] kūno į dvasinį kūną.

* Kai kam gali būti sunku suprasti Apaštalo žodžius „kūnas ir kraujas“, ir gali nepastebėti, kad tai reiškia žmogišką prigimtį. Todėl kviečiame jus panagrinėti šitą išsireiškimą kitose Šventojo Rašto vietose. Kai tai padarys, įsitikins, kad mūsų panaudotas išsireiškimas „žmogiška prigimtis“ yra teisingas ir biblinis. Patikrink šio išsireiškimo tokias eilutes: Mato 16:17; Jono 3:5; 1 Kor. 15:50; Gal. 1:16; Hbr. 2:14.

PIRMOJO PRISIKĖLIMO LAIKAS

Bibliją visose vietose nurodo, kad *išskirtinis* arba *pagrindinis* prisikėlimas įvyks Evangelijos Amžiaus pabaigoje, kuomet Evangelijos Amžiaus Bažnyčia, Kristaus Kūnas, bus sukomplektuotas. Tas taip pat apims gyvuosius Bažnyčios narius, kurių perkeitimas į dvasinę prigimtį įvyks momentaliai, ūmai, o jų mirties akimirka, kaip žmonių, yra akimirka jų „perkeitimo“ į tobulas dvasines būtybes. Tuo tarpu Šventas Raštas liudija, kad Viešpaties žmonės, kaip ir likusi žmonija, yra iš tikrųjų numirę, kaip žmogiškos būtybės, ir nieko nežino. Bet kadangi Dievas jiems paruošė prisikėlimą ir apie tai juos informavo, o jie Jame turėjo viltį, apie juos sakoma kaip apie miegančius, kad jie ilsisi nuo savo darbų, laukia, kaip Apaštalas liudija, „teisybės vainiko, kurį Viešpats, teisusis Teisėjas duos man *aną dieną* - ir ne tik man“ (2 Tim. 4:8).

PASAULIO PRISIKĖLIMAS

Panašiai visa žmonija, nors net iki šiol nieko nežino apie Viešpatį, tačiau apie juos pasakyta, kaip apie tuos, kurie dabar „miega Jėzuje“. Taip kaip visas pasaulis, jam nežinant ir ne savo valia randasi po mirties nuosprendžiu, todėl kad buvo

savo Tėvo Adomo strėnose, kai Adomui buvo paskelbtas nuosprendis dėl nepaklusnumo, taip ir dabar, kai Jėzus atidavė Savo gyvybę kaip Išpirką už visus, visi bus pažadinti iš mirties miego. Labai gerai būtų, kad visi tie, kurie tikėjimu žino apie Dievo užtikrinimą dėl pažadinimo iš mirties miego, apie šį tarpinį laikotarpį sakytų perkeltinėje prasmėje, kaip apie *miegą*.

Taigi Apaštalas mus kviečia turėti tikėjimą ir prisikėlimo viltį dėl mūsų artimųjų ir draugų, kurie nuėjo į mirties kalėjimą. Ši viltis apima *ne tik tuos*, kurie buvo pasišventę Kristuje Jėzuje, nes tai sudarytų tik mažą dalį tų, dėl kurių mes linkę raudoti. „O mes nenorime palikti jūsų, broliai, be žinių apie užmigusiuosius [apie visus mūsų miegančius artimus ir gimines], kad jūs neliūdėtumėte, kaip ir likusieji, neturintys prisikėlimo vilties. Nes jei mes tikime, kad Jėzus numirė [kaip Išpirka už visus] ir prisikėlė [kad būtų Viešpats ir Gyvybės Davėjas visiems], taip Dievas ir užmigusiuosius [patikėkime nuoširdžiai tuo] Jėzuje [visus, kuriuos įsigijo Savo brangiausiu krauju], atves su Juo [atves iš mirties kalėjimo]“ (1 Tes. 4:13,14).

Taip kaip Pirmasis Prisikėlimas yra skirtas palaimintiems ir šventiesiems, pasišventusiems Kristuje Jėzuje, yra Prisikėlimu Jo Kūno, taip ir visuotinas prisikėlimas yra skirtas pasauliui ir pavadintas „teismo prisikėlimu“ (Jono 5:29), ne „nuteisinimo prisikėlimu“, kaip tai neteisingai išversta kai kuriuose angliškuose Biblijos vertimuose. Nors iš Dievo pusės viskas paruošta ir įvykdyta, kad žmonių giminei suteikti pilną prisikėlimą, t. y., restituciją, ir atgautų visa, ką iš pradžių buvo gavęs Adomas, bet prarado per savo nepaklusnumą, ir kas buvo sugrąžinta per mūsų Gelbėtojo pralietą brangų kraują, tačiau yra tam tikros sąlygos, susijusios su tomis palaimomis, nuo kurių viskas priklauso. O tai yra Naujosios Sandoros sąlygos, kurios sudaro mokymo pagrindą apie „prisikėlimą *teismui*“.

PAŽADINIMAS DAR NĖRA PRISIKĖLIMAS

Dievas nėra numatęs suteikti amžino gyvenimo per Jėzų niekam kitam, kaip tik tiems, kurie karštai to trokšta, ir, kurių širdys bus suderintos su teisingumo principais, tuo Dieviškuoju Valdžios Įstatymu. Todėl, kai pasaulis bus pažadintas iš mirties miego,

tai nereikš *prisikėlimą*, bet daug mažiau. Nes Prisikėlimas, savo pilnoje Biblijinėje reikšmėje reiškia *pilną prisikėlimą* iš nuodėmės ir mirties į egzistavimo tobulumą, į tobulą gyvenimą.

Pirmuoju darbu, kurį pasaulyje atliks Kristus ir Bažnyčia dėl tų, kurie nuėjo į mirtį, į kalėjimą, bus jų pažadinimas panašiose fizinėse aplinkybėse, kuriose numirė. Tuomet egzistuojančios visuomeninės tvarkos aplinkybės bus žymiai pagerintos. Žinojimas užims ignoravimo ir tamsumo vietą, o teisingumo viešpatavimas ir meilės įstatymas pakeis nuodėmės viešpatavimą, paremtą savanaudiškumo įstatymu. Šėtonas bus surištas tūkstančiui metų, kad daugiau nesuvedžiotų tautų. Tokiose geroje sąlygoje bus reikalaujama iš visos žmonijos daryti pažangą Viešpaties pažinime, pažangą, derinant savo širdis ir savo gyvenimą su Jo Meilės įstatymu. Jei kas nors tuomet nedarys pastangų reikalaujama kryptimi, po šimto metų mėginimo bus atkirstas nuo gyvybės antroje mirtyje (Iz. 65:20), nors tuomet, pasikeitusiose sąlygoje, būtų laikomas tikrai vaiku.

PALAIPSNIS PASAULIO PRISIKĖLIMAS

Nors teismas bus nepalankus atskiriems asmenims, kurie nedarys pažangos, ir tokiems atims tolimesnę galimybę, tačiau tas pats teismas ir tas pats Teisėjas padės tiems, kurie ieškos teisingumo, darys pažangą, kad susiderintų su Karalystės teisėmis. Tokiu būdu, metai po metų, jie taps stipresniais, tobulėdami protiniai, moraliai ir fiziniai, palaipsniui artėdami į pilną, išsamų etaloną tobulo žmogaus, į paveikslą ir panašumą Kūrėjo, kuris pradžioje buvo parodytas mūsų Tėve Adome. Taigi, pasaulio prisikėlimas bus laipsniškas darbas. To darbo pirmu etapu bus pažadinimas iš nebūties, nežinios miego. Kiti etapai vyks pagal teismo potvarkius, atsižvelgiant į elgesį tų, kurie mėginimo metu bus giriami arba peikiami. Teismas užsibaigs vieniems pasmerkimu antrajai mirčiai, kaip nepataisomų, netinkamų gauti Dievo dovaną - amžiną gyvenimą, arba kitiems - suteiks tobulumą ir galutinį pripažinimą, kad jie verti turėti ir džiaugtis didele Amžinojo Gyvenimo dovana palaimintose sąlygose, apie kurias Dievo pažade sakoma - nebebus daugiau mirties, nei liūdesio, nei dejonės, nei skausmo

daugiau nebebus, kadangi nebebus daugiau nuodėmės, nei bausmės už nuodėmę, nes kas buvo pirmiau, praėjo (Apr. 21:4).

MIRTIS YRA PARODYTA KAIP MIEGAS

Mirusiųjų būseną iki to laiko, kol prasidės prisikėlimo darbas, yra būseną pilno nežinojimo: „Nes nėra jokio darbo, nei mąstymo, nei išminties, nei supratimo kape, į kurį tu eini“ (Pam. 9:10) „Ar sūnūs jo bus garbingi to nežino, ar bus paniekinti to nemato“ (Jobo 14:21). Apie kiekvieną iš Patriarchų yra parašyta: „užmigo (...) su savo tėvais“ (1 Kar. 2:10; 11:43). Taip pat Naujame Testamente turime panašią užuominą apie šventą Steponą: „Ir, tai ištaręs, jis užmigo“ (Apd. 7:60). Šventas Paulius apie tuos, kurie matė prisikėlusį Viešpatį, sako: „Paskui Jis pasirodė išsyk daugiau nei penkiems šimtams brolių, kurių daugumas ir dabar tebegyvena, o kai kurie jau yra užmigę“ (1 Kor 15:6, 18). Taip pat Apaštalas kalba apie tokius, kurie „užmigo Kristuje*“ . Čia Apaštalas padaro skirtumą tarp Bažnyčios narių, kurie yra Kristuje, kaip Jo Kūno nariai, ir pasaulio, imant bendrai, kurie „užmigo Jėzuje“ (1 Tes. 4:14).

Apaštalas nurodo, kad ta miego būseną tęsis net ir Bažnyčios atžvilgiu iki Antrojo Jėzaus Atėjimo. Mus užtikrina, kad gyvenantys Bažnyčios nariai Viešpaties Antrojo Advento laikų, nebus palaiminti pirma tų, kurie užmigę, bet priešingai, gyvieji „nepranoks (nepralengs) užmigusiųjų“, nes mirusieji Kristuje kelsis pirmiau, o po to bus palaiminti tie, kurie buvo pasilikę gyvi ir galiausiai bus „perkeisti“. Iš naujo pažadintiems, ta akimirka atrodys kaip einanti tuojau pat po jų mirties, nes „nėra jokio darbo nei minties, nei supratimo, nei išminties kape“.

*Kristus yra mūsų Viešpaties titulas kaip Naujojo Kūrinio ir Jo pareigų, kai tuo tarpu žodis Jėzus yra Atpirkėjo vardas, per kurio auką visi žmonės gaus galimybę dalyvauti mirusiųjų prisikėlime.

DIEVO VISAGALYBĖ IR IŠMINTIS

Kūnai, kuriuose pasaulis bus pažadintas, faktiškai bus tokie patys kaip tie, kurie numirė, nors tie kūnai nebus iš tos pačios materijos atomų, nes Sutvėrėjo rankose vienas dulkelės atomas yra toks pat geras kaip ir kiekvienas kitas šitame dideliame darbe. Todėl, šventas Apaštalas sako: „ir ką tu sėji, sėji ne būsimąjį kūną“ (1Kor. 15:37). Žmonių kūnai, kai bus pažadinti, iš tikrųjų bus naujais kūnais ta prasme, kad bus sukurti iš kitų materijos atomų. Tačiau tai bus senieji kūnai ta prasme, kad bus tiksliai kopija tų, kurie numirė ir virto dulkėmis. Nesistebėkime, kad pasaulietiški protai, kurie nežino Dievo ir nesupranta Jo Jėgos, paneigia mintį apie mirusiųjų prisikėlimą. Mirusiųjų prisikėlimas bus labiausiai stulbinantis darbas, daug labiau stebuklingas, negu pirminis žmogaus sutvėrimas. Todėl tai bus žmonijai ir taip pat angelams garbingiausias pademonstravimas Dievo Visagalybės.

Tas, kuris pradžioje supavidalino žmogų panašų į Savo asmenišką paveikslą, turi Jėgą ne tik iš naujo jį supavidalinti iš žemės dulkių, ir iš naujo prikelti gyvybės kibirkštį, bet dar didesniame laipsnyje - Jis parodys Savo Visagalybę, taip pat

Savo Neaprėpiamą Išmintį, sugrąžindamas kiekvienam tą pačią mintį, tą patį protą, kaip dabar, įrašydamas jame pergyvenimus, aplinkybes, kurios įvyko šiame gyvenime - taip, kaip patefono plokštelėje yra užrašomi žodžiai kalbančiojo, kurie gali būti atkurti kitu laiku ir kitoje vietoje. Niekas kitas, kaip tik Neaprėpiamas Dievas gali turėti teisę į tokią Jėgą, kuri iš naujo atkurtų, atstatytų tas pačias mintis milijardams žmonių. Šis Vienintelis, apie kurį pasakyta, kad žino net plaukų skaičių ant mūsų galvos, ir kad net žvirblis negali nukristi ant žemės be Jo žinios - gali įvykdyti tokius didingus, stebuklingus darbus. Ir tik tiek, kiek išmokome Jame sudėti viltis, pasikliauti Juo, remdamiesi Jo Žodžio apreiškimu, tiek galime parodyti tikėjimą tokiems stulbinantiems stebuklams, kurie bus įvykdyti, kaip apie tai pažadėjo Savo Žodyje.

NE VISI VIENU METU BUS PAŽADINTI

Nesitikime, kad visa žmonija būtų pažadinta vienu metu. Bet tikime, kad didis Mesijo Karalystės darbas prasidės nuo tų, kurie nebus dar nuėję į kapą. Tačiau, jie bus mirusieji ta prasme, kad nebus pilnai gyvais, pilnumoje laisvais

nuo mirties galios. Kai prisikėlimo darbas iki tam tikro laipsnio pažengs į priekį jų atžvilgiu, tai galime tikėtis, kad kai kurie iš tų, kurie buvo užmigę mirtyje, bus pažadinti ir dalyvaus Tos Garbingos Dienos palaimose. Po to prisikels kiti ir dar kiti, kol taps tiesa, kad tą Dieną, Kristaus Dieną, „visi, kurie yra kapuose išgirs Dievo Sūnaus balsą“, taps paklusnūs įsakymui „Išeikite“ ir taps atvesti į gėrio, meilės ir Dievo gailestingumo pažinimą. Ir jeigu norės, ateis iki žmogiškos prigimties pilno tobulumo. Tuo pat metu žemė bus pritaikoma, ruošiama, kad taptų Dievo Rojumi Jo atgimusiai šeimai. Tuo tarpu priminimas visiems pakviestiesiems dabartiniu laiku yra, kad stengtųsi savo pakvietimą ir išrinkimą padaryti tikru, kad pasiektų vietą Karalystėje.

Parašykite, mielai jums atsiųsime žurnalą “Dabartinė Tiesa ir Kristaus Epifanijos Šauklys” ar nemokamus lankstinukus panašiomis biblinėmis temomis, tokiomis kaip - “Kur yra mirusieji?”, “Kodėl Dievas leido atsirasti blogiui?” ir kitomis temomis.

Biblijos Vėliavos Tarnyba
Lenktoji g. 1, Šlienava
LT-53123, Kauno r., sav.

Apsilankykite:

www.biblijos-veliava.lt

Bible Standard Ministries
1156 St. Matthews Road, Chester
Springs, PA 19425-2700, U.S.A.
or visit: www.biblestandard.com